

Nyári egyetemi beszámoló

Birkás Beatrix

Kereskedelem és marketing alapszak (KKK)

Thaiföld

Mahidol University

2019. június 30. – július 13.

Megvalósult a Keleti Üzleti Akadémiai Központ (OBIC)
nyári egyetemi ösztöndíjprogramja keretében

Élménybeszámoló

2019. június 29-én utaztunk négyen Thaiföldre, majd 2019. július 13-án haza. Mikor májusban megkaptam az OBIC-tól a levelet, miszerint valóra válhat egyik legnagyobb álmom – elutazni Ázsiába – tudtam, hogy ez a két hét mélyen befolyásolni fogja a jövőmet. Mivel igazam volt, ezért megpróbálok viszonylag beszámolni arról, hogy mit is nyújtott nekem Thaiföld.

Barátságok

Mindig is úgy gondoltam, hogy ezek a táboros nagy barátságok sosem lesznek olyan igaziak és erősek, mint amiket évek alatt építettünk ki. Viszont lehet, hogy nem lett új legjobb barátom ez idő alatt, de tudom, hogyha az élet egy nap úgy hozza, hogy lehetőségem legyen eljutni Kínába, Szingapúrba, Indiába, Tajvanra, vagy az igencsak közel lévő Angliába, lesznek ott olyan emberek, akikre számíthatok. Akiknek írhatok, hogy „megyek, ugye tudunk találkozni?“, és ezáltal lesz lehetőségünk visszaemlékezni arra az időre, amit Salaya-ban töltöttünk együtt. Lehet, hogy nem a legszorosabb barátságokat kötöttük, mégis tudom, hogy egy ilyen nagy, közös kaland után

számíthatnék a segítségükre. Emellett sok mindent hallhatunk, olvashatunk az interneten, könyvekben, cikkekben az egyes nemzetekről, viszont valamennyire ismerni csak akkor fogjuk, ha találkozunk is velük. Őszinte leszek, kínai osztálytársaim legnagyobb meglepettségemre lényegében a legaranyosabbnak bizonyultak. Sokszor szerintem lenyűgözte őket négyes csoportunk sok árnyalattal fehérebb bőre, viszont minden félelmük és angol nyelven történő

megszólalással kapcsolatos szorongásuk ellenére csupán egyszer kellett odamennem hozzájuk és beszélgetni velük, utána nem telt el úgy egy nap, hogy ne jöttek volna oda hozzám beszélgetni, még ha csak egy minimálisat is. Szóval így a kis csoportjuk alapján azt mondhatom, hogy eleinte távolságtartónak tűnhetnek, ahogy egy nagy csoportban vannak, és nem mozdulnak ki, de amint sikerül kicsomagolnunk őket a bizonyos kis dobozuktól, csodás emberekkel találkozhatunk. A thaiokat annyira nem kellett „bontogatni“, ők lényegében az első pillanattól kezdve nagyon sokat beszélgettek velünk – igaz néha hárman raktak össze egy mondatot, de mindig sikerült megértenünk egymást – és persze itt is volt egy-két ember, akiknél nekünk kellett kezdeményeznünk, de a nap végére mindig kellemes élménnyel gazdagodtunk.

Gasztrosokk

A jelentkezésnél a gasztroturizmus részt választottam, amit a program ideje alatt cseppet sem bántam meg. A tanáraink hihetetlenül okosak és nagytudásúak voltak, minden, amit elmondtak az étkezési kultúrájukról, az úgy is történt minden étteremben. Példának okáért ott az asztalokra nem só és borsot helyeznek ki, mint a magyar emberek, hanem a 4 alap ízt, ami megadja egy thai étel összetettségét: csípős, édes, keserű és savanyú. Eleinte lenyűgözött, hogy tényleg így van, ahogy

mondták, de később rájöttem, hogy ez is

ugyanolyan hétköznapi jelenség, mint itthon a mi só-bors kombinációnk. Illetve, ha őszinte akarok lenni, be kell, hogy valljam a thai konyha nem nőtt túlságosan a szívemhez. És most csak nem is az első nap felkínált „deep-fried szarvasbogárról” beszélek, hanem inkább a csípős és halas ételek túltengéséről. Igazából majdnem mindenbe tesznek csípőset, amibe csak tudnak (például az ananászra), de például Thaiföld északi részén,

konkrétabban Chiang Mai-ban, ahol mi is jártunk, inkább az enyhébb és nem halas ételek a jellemzőek. Illetve a kókusz. Ha valaki imádja ezt a gyümölcsöt, töltsön el két hetet Thaiföldön és bele fog unni. Ahogy minden ételbe tesznek chilit, úgy a kókusz sem maradhat el – előétel, leves, tészta, édesség, mindegy miről beszélünk, igazán sokban fogunk találni kókuszt. Az első pár alkalommal nagyon finom, de egy idő után személy szerint én már nem bírtam megenni, hiszen például az édességeik nagyon-nagyon tömények és édesek.

Templomok, kulturális különbségek és a gyönyörű tájak

Miután hazaérkeztem és átgondoltam a kint töltött időt, valahogy így jellemezném Thaiföld látképét: 70%-ban nem kell keresni a szépet, mert ott van a szemünk előtt; 20%-ban szemmagasság fölött érdemes körülnézni elsőre, majd lejjebb is lehet tekinteni, csak ahhoz szükséges egy kis idő, hogy meglássuk a szépet; a maradék 10%-ot sajnos én nem tudtam annyira szépnek és vonzónak találni, mint a többit. Viszont ezek a kevésbé kíváncsok látképek tényleg kis mennyiségben fordultak elő

– legalábbis számomra –, így az esetek többségében teljesen lenyűgözött minden. Persze elsősorban inkább a templomok és a tökéletességeik: ha egy épületet 100 oszlop alkotott, akkor mind a száz ugyanúgy nézett ki, nem volt egy milliméter sem, ami különbözött volna. Minden egyes alkalommal lenyűgözött, hogy egykoron az emberek mire voltak képesek anélkül a technológia nélkül, amivel ma rendelkezünk és mindent csupán puszta kézzel alkottak meg.

Illetve azt hiszem, elmondhatjuk, hogy Bangkok a kontrasztok városa: megél egymás mellett a történelem és a modern kor, egy órára van egymástól a felhőkarcoló rengeteg és az első ránézésre megviseltebb környék, csupán egy órányi repülőútra a felhőkarcoloktól él egy thai törzs, akik okostelefont szerintem csak a turistáknál láttak igazán.

Illetve még a szállásunkról, Salaya-ról szólnék pár szót.

Elsőre azt hittem az egy kissé lepukkant hely, mert még az én vidékibb szememnek is elég alacsony színvonalnak tűnt. Ám miután szerencsém volt találkozni a fent említett thai törzssel, rá kellett eszmélnem, hogy az a hely egyáltalán nem alacsony színvonalú, sőt. Egészen remek környék. Csak egész egyszerűen ott az átlag valószínűleg alacsonyabban van, mint itthon például egy vidéki városban. Viszont ez a felfedezés engedte meg,

hogy rájöjjenek Thaiföld egy olyan hely, ahol az éremnek nem elég az egyik oldalát megnézni. Az emberek kedvesek és segítőkészek, viszont az ő esetleg „megviseltebb” ruhájuk nem jelent semmi rosszat, hanem csupán lehet, ott inkább ezt engedhetik meg maguknak. Az utcákon sorakozó street food árusok tömött szaga egy külföldinek eléggé undorító, de nekik az a mindennapi. Ha valaki lát három egyetemista lányt egy robogón, az nem feltétlen szabálysértés, hanem elfogadott, hiszen az embereknek ez egy megszokott közlekedési forma. Ami egy magyar szemnek elsőre nem tűnhet szépnek és magával ragadónak, az a thainak az otthona. Ha fordított helyzetben lettünk volna, ők is találhattak volna nálunk valami kevésbé szépet, viszont ha az ember elutazik valahova, elő kell vennie a harmadik szemét, ami segít kinyitni azt a bizonyos könyvet, aminek nem elég csak egyszer a borítójára rápillantani, hanem fel kell csapni és a lehető legmélyebbre elmerülni benne. Nem könnyű feladat, viszont azt hiszem egész Ázsia egy olyan hely, hogyha valaki eltervezi, hogy elutazik oda, kész arra, hogy kinyissa a szemét és a szívét mindarra, ami vár rá.